

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 92631/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Гордана Главоњић и Марко Рајаковић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде Републике Србије, Основни суд у Ужицу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради новчаног обештећења, одлучујући о захтеву Основног суда у Ужицу за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Прр 48/21, на седници одржаној 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Основног суда у Ужицу Прр 48/21, **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** Основни суд у Пожеги.

Образложење

Тужилца је 03.06.2021. године поднела тужбу Основном суду у Ужицу против тужене, ради обавезивања тужене да исплати тужилци износ од 300 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом, на име новчаног обештећења за неимовинску штету која је изазвана повредом права на суђење у разумном року. Према наводима тужбе, Основни суд у Ужицу је донео решење Р4п 19/2021 од 07.04.2021. године, којим је усвојен приговор, због повреде права на суђење у разумном року у предмету тог суда П 2073/2019.

Основни суд у Ужицу, уз допис Прр 48/21 од 21.06.2021. године, доставио је списе предмета Врховном касационом суду, ради одређивања другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету и као оправдан разлог за свој захтев навео да се пред тим судом води поступак на који се односи повреда права на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда, на основу одредби члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) и одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији су испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што разлог изнет у захтеву првостепеног суда, представља оправдан разлог, који је од утицаја за делегацију другог стварно надлежног суда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 62. став 1. и 7. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић